

РЕШЕНИЕ

№ 2325

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 09.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **5931** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. Т. М., чрез процесуален представител адв. А. Т. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], кантора 103, срещу Решение № 1040-21-367/18.05.2022 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата му с вх. № 1019-21-5490#2 от 04.05.2022 г. и е потвърдено разпореждане № 214-00-4244-1 от 01.04.2022 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 КСО.

С жалбата се иска отмяна на решението и връщане на преписката на директора на ТП на НОИ - С. град за ново разглеждане. Изложено е становище за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като се поддържа, че същият е постановен при нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че жалбоподателят е вписан като управител на дружеството „Дарън“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], но от месец март 2020 г. дружеството не упражнява дейност. Фактът, че жалбоподателят не е бил заличен в ТР като управител на дружеството е определен като ирелевантен за случая и правото на парично обезщетение. Поддържа се, че по преписката са налице достатъчно данни, че липсва упражняване на трудова дейност от жалбоподателя. Искане се отмяна на оспорваното решение и присъждане на разноски, за които е представен списък.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез своя процесуален представител

поддържат жалбата и молят за отмяна на процесното решение. Излага съображения в депозираните писмени бележки.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ - С. град, чрез упълномощен процесуален представител, поддържа становище за недопустимост на жалбата, алтернативно за нейната неоснователност. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, като на свой ред заявява искане за присъждане на юрисконсултско такова. Излага подробни съображения в депозирано писмено становище.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е подал заявление от 30.03.2022 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а КСО. Към него е бил приложен препис от Заповед № 5/25.03.2022 г., изготвена от осигурителя „Дарън Комерс“ ООД за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 28.03.2022 г., на основание чл. 71, ал. 1 КТ.

С разпореждане № 214-00-4244-1 от 01.04.2022 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 вр. чл. 54а, ал. 1, т. 3 КСО е отказано отпускането на ПОБ с мотиви, че С. Т. М. е вписан в търговския регистър като управител на „Дарън“ ЕООД.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ - С. град, който с Решение № 1040-21-367/18.05.2022 г. е отхвърлил жалбата му с вх. № 1019-21-5490#2 от 04.05.2022 г. и е потвърдил разпореждане № 214-00-4244-1 от 01.04.2022 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 КСО.

Жалбата на С. Т. М. е допустима за разглеждане, но по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменяне и прекратяване на обезщетенията за безработица се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното и с оглед Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ /л. 16/, съдът намира, че процесното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган. Спазено е изискването за форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите на органа, обусловили отхвърлянето на подадената пред него жалба. Потвърденото от директора на ТП на НОИ С.-град разпореждане също е издадено от компетентен орган, видно от заповед № 1015-21-244/15.09.2021 г. /л.20/, при спазване изискването за форма и посочване на фактическите и правни основания за издаването му.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Административният орган е изпълнил задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, като е събрал всички относими доказателства.

Спорът в случая се свежда до това дали следва да се счита за прекратено осигуряването на жалбоподателя в качеството му на управител на „Дарън“ ЕООД, с оглед на липсата на извършвана търговска дейност от дружеството.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава.

За да е налице право на парично обезщетение за безработица, следва кумулативно да са налице законоустановените предпоставки в чл. 54а, ал. 1 КСО. По смисъла на тази разпоредба определящ за преценка на правото на парично обезщетение за безработица е моментът на прекратяване на осигуряването на лицето. Изискването да не бъде упражнявана трудова дейност касае периода след датата на прекратяването на правоотношението. Началната дата за отпускане на парично обезщетение за безработица е датата на последното прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл. 54а, ал. 4 от КСО.

Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица са управителите на търговски дружества. Между страните не е спорно, че на 23.12.2004 г. жалбоподателят е бил вписан като управител на „Дарън“ ЕООД, както и че към момента на заявлението за отпускане на ПОБ, същият не е бил заличен като управител. Съдът приема, че към този момент жалбоподателят е упражнявал трудова дейност, за която е подлежал на задължително осигуряване по КСО, и по отношение на него не са били налице законоустановените предпоставки за изплащане на парично обезщетение за безработица.

Съгласно чл. 140, ал. 4 от ТЗ, избор и освобождаване на управител имат действие от момента на вписването им в Търговския регистър. Правилна е преценката на административния орган, че към момента на подаване на заявлението за отпускане на парично обезщетение за безработица, жалбоподателят е бил управител на дружество. Според чл. 7, ал. 1 от ЗТР, подлежащите на вписване обстоятелства стават известни за третите добросъвестни лица от момента на вписването им в Търговския регистър. ТП на НОИ-С. град се явява трето добросъвестно лице, тъй като не е участвало при регистрацията на търговското дружество, в органите му на управление и в търговската му дейност и се уведомява за обстоятелствата, касаещи дружеството чрез вписването им в Търговския регистър. За дата на прекратяване на осигуряването при този следва да се счита датата на вписването в Търговския регистър на освобождаването на управителя на дружеството. Това в случая не е сторено и жалбоподателят продължава да се счита за осигурено лице.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че дружеството не е извършвало търговска дейност, поради което същият отговаря на законовите изисквания за изплащане на парично обезщетение за безработица. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО,

осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. По смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването се свързва с упражняването на трудова дейност, като до прекратяването ѝ се дължат осигурителни вноски, тъй като това време се зачита за осигурителен стаж.

Следва да се отбележи, че в случаите, при които има периоди, през които не се упражнява трудова дейност, поради което не са внасяни осигурителни вноски и не се зачита осигурителен стаж, но правоотношението, при което се полага труда не е прекратено, е налице прекъсване, а не прекратяване на осигуряването. Според чл. 10, ал. 2 от КСО, осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена. Прекъсването на осигуряването не поражда права по чл. 54а от КСО, тъй като в тази разпоредба изрично е въведено прекратяването на осигуряването като изискване за възникване право на парично обезщетение за безработица. Прекратяване на осигуряването би възникнало за жалбоподателя на датата на вписване на заличаването му като управител на дружеството.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение се явява законосъобразно, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на С. Т. М., чрез процесуален представител адв. А. Т. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], кантора 103, срещу Решение № 1040-21-367/18.05.2022 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата му с вх. № 1019-21-5490#2 от 04.05.2022 г. и е потвърдено разпореждане № 214-00-4244-1 от 01.04.2022 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 КСО.

ОСЪЖДА С. Т. М. с ЕГН [ЕГН] да заплати по сметка на ТП на НОИ [населено място] сума в размер на 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 119 КСО решението не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: